

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně:

A. T.,

bytem XXXXX

zastoupena advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D.
sídlem Slavíkova 23, Praha 2

proti

žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy

sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1

za účasti:

I. Ing. J. Z.

bytem XXXX

II. P. Z.

bytem XXXX

zastoupen Ing. J. Z.

bytem tamtéž

III. E. L.

bytem XXXX

IV. Ing. J. L.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

bytem XXXX

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2024, č. j. MHMP 574179/2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně podanou žalobou brojí proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto mimo jiné její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze 4. 1. 2023, č. j. P12 767/2023 OVY, který v postavení stavebního úřadu dodatečně povolil rozestavěnou stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. XA a XB (přesah střechy rozestavěného rodinného domu) v k. ú. X, částečně podsklepeného, se 2 NP, se 2 bytovými jednotkami, s napojením na stávající rozvody vody, splaškové kanalizace, elektro a plynu, s garáží o dvou stáních, s 1 stáním na vlastním pozemku, s likvidací dešťových vod jejich svedením do akumulací jímky o objemu 6 m³ a jejich následným použitím jako užitkové vody v objektu potrubím vedeným z akumulací jímky, při ulici XXX v Praze 4, a stanovil podmínky pro provedení a dokončení dané stavby.

II.

Obsah žaloby

2. Žalobkyně nejprve podotkla, že existuje rozpor mezi předloženou dokumentací pro dodatečné povolení stavby a skutečným stavem, jelikož stavba není v současnosti ve fázi „hrubé stavby“, ale jedná se o téměř dokončenou stavbu. Dále žalobkyně poukázala, že z dokumentace není zřejmý způsob likvidace dešťové vody, jelikož dokumentace č. 3/2022 odkazuje na část dokumentace č. 3/2021, byť je ve spise doložena shodně označená část dokumentace z 1/2022 (resp. u samotné dokumentace není dle žalobkyně zřejmé, které znění bylo rozhodné pro rozhodnutí o dodatečném povolení), a dle různých částí dokumentace existuje dle žalobkyně rozpor, zda má být vytvořena jedna či více akumulací nádrží, kde má být umístěna, či zda má být dešťová voda odváděna retencí a zasakováním na pozemku, k čemuž žalobkyně dodala, že na základě vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb musí být přímo v dokumentaci uveden úplně a srozumitelně způsob likvidace dešťových vod. V dokumentaci též dle žalobkyně není dostatečně řešena návaznost stavby na pozemky žalobkyně, konkrétně jak bude řešen odvod dešťových vod a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

zamezení spadu sněhu na nemovitosti žalobkyně, resp. jakou formou bude řešena údržba štitové zdi při pozemcích žalobkyně, jelikož aktuálně není údržba možná jinak, než z pozemku žalobkyně, což neodpovídá rozhodovací praxi žalovaného, viz např. rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2012, č. j. S-MHMP 210924/2012/OST/Fr, dle kterého je postup dle § 141 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném k vydání dodatečného povolení, vyhrazen pro krajní případy, kdy věcný stav již historicky existuje, ne v případech nového umístění stavby, která vytvoří stav pro aplikaci § 141 stavebního zákona. Žalobkyně je proto názoru, že stavebníci nepředložil řádnou, úplnou a přehlednou dokumentaci, na základě čehož nebylo možné stavbu dodatečně povolit, a poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2013, č. j. 11 A 115/2012-57.

3. V naznačené souvislosti nesplňuje dle žalobkyně stavba požadavky na bezpečnou likvidaci dešťových vod, neboť po realizaci povolené stavby dochází k podmáčení sousedních pozemků a staveb žalobkyně na pozemcích přiléhajících k povolené stavby. Dle žalobkyně je nedostatečné svedení dešťové vody do akumulární jímky o objemu 6 m³, protože není zřejmé, jaký bude postup likvidace této vody v případě, že by došlo k naplnění jímky, např. v důsledku déletrvajících srážek, nebo v důsledku delší nepřítomnosti obyvatel domu.
4. Dále žalobkyně shledává, že dodatečné povolení se netýká stavby, o jejíž povolení bylo požádáno. Dle původní žádosti mělo být zažádáno o povolení přístavby a nástavby rodinného domu, resp. se hovořilo o „*úpravách stávající stavby ve větším rozsahu*“ na pozemku parc. č. XA, ovšem aktuálně stojící je novostavba na pozemcích parc. č. XA a XB, což představuje nepřipustné rozšíření žádosti, kterou lze pouze zúžit. Na tomto základě je dle žalované napadené rozhodnutí i rozhodnutí o dodatečném povolení zmatečné.
5. Žalobkyně dále namítla, že stavba nesplňuje minimální odstupové vzdálenosti dle čl. 8 odst. 4 vyhlášky o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, resp. dle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, jelikož je stavba situována na samé hranici pozemků žalobkyně. Žalobkyně přitom v této věci nespatřuje splnění výjimečných důvodů pro odklon od uvedeného pravidla minimální odstupové vzdálenosti, a nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že je stavba postavena v proluce, nadto ve vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy není stanovena výjimka pro dodržování minimálních odstupových vzdáleností v případě proluk. Žalobkyně dále podotkla, že v dané lokalitě řada domů (mimo jiné ten její) není situována na samé hraně pozemku, a proto netvoří souvislou zástavbu. Dodatečně povolená stavba proto dle žalobkyně nerespektuje charakter zástavby okolních domů a neodpovídá lokálnímu urbanisticko-architektonickému řešení, protože byt v jiných případech dochází ke styku dvou štitových zdí, v případě domu žalobkyně jsou okna obytných místností směřována na štitovou stěnu dodatečně povolené stavby.
6. Žalobkyně rovněž v umístění stavby na hranici pozemku shledává rozpor s požadavkem na zachování pohody bydlení a možnost údržby staveb, jelikož dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. i vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy musí stavby odpovídat požadavkům zdravého životního prostředí a na zachování pohody bydlení, což dle žalobkyně dodatečně povolená stavba nesplňuje, protože jí zvyšuje zastínění, tj. zhoršuje osvětlení a oslunění. Prostor mezi stavbami na pozemku žalobkyně proto nyní může dle žalobkyně působit „stísněně“ či „utopeně“. Žalobkyně se rovněž v souvislosti se stavbou obává navýšení hlukové a emisní

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

zátěže a úbytku zeleně, resp. shledává, že je v důsledku dodatečně povolené stavby negativně ovlivněna většina složek pohody bydlení dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006 č. j. 2 As 44/2005-116. Žalobkyně v této souvislosti shledává, že zhoršení podmínek je nepřiměřené poměrům daného konkrétního místa, a není závislé na limitech vyplývajících z obecných norem, tudíž měl stavební úřad na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 38/2008-123 blíže zohlednit negativní dopady dodatečně povolené stavby na pohodu bydlení.

7. Stavba dle žalobkyně dále nesplňuje minimální odstupovou vzdálenost od komunikace, jelikož odstup oken obytných místností je v odstupu pouze 1,1 m od okraje vozovky, byť čl. 8 odst. 8 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy vyžaduje odstupovou vzdálenost 3 m. Stavba dále nepřipustně zasahuje na sousední pozemek, protože střecha stavby a okapy přesahují nad ulici – pozemek parc. č. XB, což dle žalobkyně neodpovídá požadavkům § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. na čemž nemění nic fakt, že došlo k uzavření soukromoprávní smlouvy mezi stavebníky a osobou s právy k danému pozemku, tj. s městskou částí Praha 12. Žalobkyně v této souvislosti uvádí, že vyhláška č. 501/2006 Sb. má vyšší právní sílu, jelikož se jedná o obecně závazný právní předpis platný pro celé území ČR, a proto není důvod pro to, aby nebyla aplikována na území hl. m. Prahy – dle žalobkyně proto nejsou dané podmínky pro postup dle principu speciality. Vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy proto smí obecně platné právní předpisy pouze doplňovat, nikoli jim odporovat, přičemž v této souvislosti vyjádřila žalobkyně nesouhlas se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 8 As 69/2017-62.
8. Stavba dále nesplňuje dle žalobkyně požadavky na maximální zastavěnost pozemku rodinného domu, jelikož dle čl. 50 odst. 12 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy nesmí přesáhnout u rodinných domů plocha zastavěná nadzemními stavbami přesáhnout 30 % plochy pozemku, přičemž uvedená stavba se rozprostírá celkově na 53,41 % plochy pozemku. Žalobkyně si je vědoma, že ve vztahu k zastavěnosti pozemku byla vydána stavebním úřadem dne 31. 3. 2010 výjimka, ovšem ta byla dle žalobkyně předvídána pro původní navrhovanou přístavbu a nástavbu stávající stavby, ne pro aktuální novostavbu. Mimoto dle žalobkyně předvíдалa výjimka možnost zastavění 53 % pozemku, dle dokumentace je ovšem zastavěno 53,41 % pozemku, do čehož nadto nejsou započteny další stavby, jako např. zděné oplocení, jelikož dle čl. 3 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy se za stavbu považuje jakákoliv nadzemní stavba převyšující o 0,3 m okolní terén, tj. i oplocení.
9. Stavba konečně dle žalobkyně nesplňuje požadavky na parkovací stání dle čl. 56 odst. 5 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, protože další parkovací stání je realizováno na pozemku přilehlém k povolené stavbě, ovšem až za garáží, tj. ne na příjezdové cestě do garáže, a nadto se nachází pouze na nezpevněné a neoznačené travnaté části pozemku. Žalobkyně proto předpokládá, že k parkování nebude docházet na pozemku souvisejícího se stavbou, nýbrž na veřejném prostoru na ulici XXX, což dle žalobkyně dále zvýší negativní dopady automobilové dopravy v dané lokalitě.
10. Na základě výše uvedeného byla tudíž dle žalobkyně stavba povolena v rozporu s podmínkami dle § 129 odst. 3 stavebního zákona, je dále v rozporu s veřejným zájmem, a proto ji nebylo možné povolit na základě § 129 odst. 3 stavebního zákona. Z toho důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

žalobkyně navrhla soudu napadené rozhodnutí zrušit, vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení a přiznat žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě a další související vyjádření

11. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že předložená dokumentace byla úplná, přehledná a byl z ní zřejmý předmět řízení, přičemž stavba musí být dokončena v souladu s uvedenou dokumentací. Dále uvedl, že ze spisu i rozhodnutí stavebního úřadu je zřejmé, že platí revize dokumentu s nejaktuálnějšími daty, přičemž odkazuje-li žalobkyně na nejednoznačnost v revizi R 3/2022, pak se jedná o dovolávání se zjevné chyby v psaní. Dle žalovaného je zřejmé, že likvidace dešťových vod bude zajištěna pomocí akumulární jímky o objemu 6 m³ a následného užití jako užitkové vody v objektu, pročez v revizi R 4/2022 se rovněž jedná o písařskou chybu, protože je tam chybně odkázáno na posudek k retenci vody, zatímco je jasně míněn posudek k akumulární jímce. Dle žalovaného byl přesah střechy předmětem dodatečného povolení již v době podání žádosti.
12. Dle žalovaného je odvod dešťových vod ze střechy i zamezení spadu sněhu dostatečně zřejmý z výkresu střechy – srážkové vody, sníh i ledy budou zachytávány do žlabů a odvedeny na pozemek stavebníků, na střeše budou umístěny háky proti sesuvu sněhu, a na štítové zdi bude použit kontaktní systém s povrchovou úpravou. Stavba dle žalovaného odpovídá požadavkům kladeným na stavby v I. (tj. nejmírnější) sněhové oblasti z celkových VIII.
13. Žalovaný dále uvedl, že otázka minimálního odstupu od hranice pozemku byla řešena již v průběhu prvostupňového i odvolacího řízení, odkázal proto na odůvodnění napadeného rozhodnutí, a dále uvedl, že vyhláška č. 501/2006 Sb. není aplikovatelná na území hl. m. Prahy, a že lokalitu, kde je povolená stavba situována, nelze považovat za oblast s volně stojícími domy, protože zejm. starší zástavba rodinných domů v ulici XXX je řešena souvislou zástavbou rodinných domů, které štítovou zdí přímo navazují na štítovou zeď vedlejšího domu – v případě předmětného pozemku se proto jednalo o proluku. V této souvislosti dodal, že stávající povolená stavba se nachází v hranicích původního historického domu z roku 1926.
14. Žalovaný dále uvedl, že udělená výjimka z maximální zastavěnosti pozemku byla vztažena k předmětnému pozemku, ne k určité konkrétní stavbě. Stavební úřad dále provedl dne 30. 11. 2021 místní šetření na pozemku parc. č. XA v jejímž rámci provedl fotodokumentaci, načež dospěl k závěru, že se na daném pozemku nenachází další doplňkové stavby, které by se měly započíst do zastavěné plochy pozemku, a proto je dle dokumentace uváděný rozsah zastavěnosti 53,41 % možné považovat za realistický.
15. Ohledně likvidace dešťových vod žalovaný uvedl, že z odborného posudku z 1/2022 vyplývající záměr akumulární jímky byl shledán dostatečným, a to včetně možnosti vsakování přepadlé vody. Žalobkyně dle žalovaného nedoložila žádné odborné posouzení, ze kterého by vyplynula nedostatečnost zvoleného řešení, ani jí tvrzené zamokání jí vlastněných nemovitostí, a závěry žalobkyně jsou proto postaveny pouze na domněnkách. Řešení dle žalovaného odpovídá závaznému stanovisku Úřadu městské části Praha 12 jakožto vodoprávního úřadu ze dne 19. 5. 2022, č. j. P12 20045/2022 OŽP, které bylo s výhradou jedné podmínky potvrzeno žalovaným jakožto nadřízeným správním orgánem dne 2. 8. 2023, č. j. MHMP 1619348/2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

16. Žalovaný taktéž uvedl, že smyslem vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy je zajistit parkování na pozemku stavebníků, což je v případě zde řešené stavby splněno tím, že v garáži jsou dvě parkovací místa a třetí návštěvnické je na pozemku stavebníků bez zpevněné plochy, což je dle žalovaného v pořádku, protože žádným předpisem není definováno, že by parkovací místo mohlo být situováno pouze na zpevněné ploše, nebo že by nemohl být příjezd do garáže realizován z pozemku stavebníků. Řešení dle žalovaného dále odpovídá závaznému stanovisku Úřadu městské části Praha 12, odboru dopravy ze dne 5. 5. 2021, č. j. P12 16809/2021, které bylo potvrzené rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 1. 2024, č. j. MHMP 53642/2024/Nj.
17. Ve zbytku odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí a navrhl soudu žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
18. Žalobkyně dále v replice převážně zopakovala svou dosavadní argumentaci vyjádřenou v žalobě a uvedla, že v kontextu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2015, č. j. 8 As 41/2014-40, nemůže stavební úřad přenášet odpovědnost za dostatečné zjištění skutkového stavu na projektanta, resp. vycházet pouze z vyjádření žadatele a jím doložených dokladů, ale naopak musí řádně vypořádat všechny účastníky vznesené námitky k předloženým podkladům. Je-li dle žalobkyně v poslední aktuální revizi dokumentace uvedena chyba, pak je dle ní nutné uvedenou dokumentaci přepracovat, ne dovozovat v odůvodnění rozhodnutí, jaký je obsah dokumentace. Obdobně dle žalobkyně nelze nahrazovat dokumentaci odkazem na následné nezávazné listiny. Žalobkyně na tomto základě setrvala na svém dosavadním návrhu zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto nevyjádřili nesouhlas. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Zároveň nebylo navrženo provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovaným.
21. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud dále předesílá, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v usnesení ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS, vyslovil, že *„soudní řád správní je svojí povahou ‚obrannou‘ normou. Není normou ‚kontrolní‘, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“. Opačný postup by totiž vedl k tomu, že „by každý mohl vystupovat jako univerzální dohlížitel na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů a z titulu tvrzeného poškození veřejného zájmu by tak mohl kdokoli vyvolat soudní přezkum jakéhokoli rozhodnutí, aniž by takovým rozhodnutím bylo dotčeno jeho konkrétní veřejné subjektivní právo“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 67/2014-48, bod [34]). Soud ve správním soudnictví v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. chrání subjektivní veřejná práva žalobkyně a přezkouvává rozhodnutí žalovaného z hlediska namítaných konkrétních porušení těchto práv. Rozsah skutečností, které je žalobkyně jak v řízení před správními orgány, tak i v řízení před správním soudem, oprávněna namítat, se přitom odvíjí od důvodu jejího účastenství v řízení před správním orgánem (rozsudek kasačního soudu ze dne 23. 2. 2021, č. j. 9 As 262/2020-30, bod [16]).

22. Žalobkyně byla účastnicí řízení na základě § 129 odst. 2 ve spojení s § 109 písm. e) stavebního zákona, jelikož je vlastnící pozemků sousedících s dodatečně povolenou stavbou, konkrétně stavby garáže a kryté pergoly na pozemku parc. č. XC a navazujícího pozemku parc. č. XD, resp. stavby rodinného domu na pozemku parc. č. XE a zahrady na pozemku parc. č. XF, to vše v katastrálním území X. Žalobkyně tak mohla vznášet námitky toliko v rozsahu, v jakém je její vlastnické nebo jiné věcné právo přímo dotčeno.
23. Tímto způsobem soud přistoupil k žalobní námitce ohledně nedovoleného přesahu střechy nemovitosti nad pozemek parc. č. XB, tj. nad hl. m. Prahou vlastněnou (a svěřenou do správy městské části Praha 12) veřejnou komunikaci XXX, resp. k námitce ohledně menšího odstupu oken obytných místností od okraje vozovky pozemní komunikace dle čl. 8 odst. 8 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, protože se v případě dodatečně povolené stavby nejedná dle žalobkyně o stavbu v proluce. Uvedený pozemek, na němž je situována pozemní komunikace, není ve vlastnictví žalobkyně, nevázne na něm věcné právo jí svěřící, ani není stranou smlouvy uzavřené mezi stavebníky a městskou částí Praha 12, proto není aktivně legitimována uvedenou žalobní námitku úspěšně vznést. Žalobkyně by mohla být maximálně omezena na veřejném užívání uvedené veřejné komunikace (resp. k ní přilehlého chodníku), citovaný přesah střechy přes hranici pozemku, a tudíž nad chodník je ovšem cca 15 cm, tj. tak zanedbatelný, že není s to omezit užívání chodníku veřejností. Námitkou žalobkyně ohledně toho, že se nemá jednat o stavbu v proluce, se nadto zabýval stavební úřad na str. 84 až 87 prvostupňového rozhodnutí, dále pak žalovaný na str. 12 až 15 napadeného rozhodnutí, z čehož vyplývá, že v dané lokalitě jsou stavby až na výjimky situovány na samé hranici uliční čáry – a to i rodinný dům ve vlastnictví žalobkyně je takto umístěný na samé hranici pozemku parc. č. XE s pozemkem parc. č. XB.
24. Je třeba korigovat přesvědčení žalobkyně, že je na území hl. m. Prahy aplikovatelná vyhláška č. 501/2006 Sb., resp. že má vyšší právní sílu než vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. V obou případech se jedná o právní předpisy ve smyslu čl. 79 odst. 3 Ústavy, tj. jde o delegované prováděcí předpisy, pro něž je třeba zákonného zmocnění – uvedeným zmocněním je v případě vyhlášky č. 501/2006 Sb. § 194 písm. a) stavebního zákona, v případě vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy § 194 písm. e) stavebního zákona. Ze stavebního zákona nevyplývá, že by mezi uvedenými předpisy měla existovat hierarchie, resp. že by vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy měla upravit pouze oblasti dosud neupravené vyhláškou č. 501/2006 Sb. Úvaha žalobkyně, že delegované právní předpisy územních samosprávních celků mají nižší právní sílu než delegované právní předpisy vydávané jinými

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

správními úřady s celostátní působností, neodpovídá čl. 79 odst. 3 Ústavy, kde žádná taková hierarchie obsažena není, tím spíše, když z Ústavy nevyplývá hierarchie ani mezi nařízeními vlády dle čl. 78 Ústavy a dalšími právními předpisy dle čl. 79 odst. 3 Ústavy (viz SLÁDEČEK, V. *Obecné správní právo*, 3. vydání, Praha 2013, Wolters Kluwer, str. 62). Závěry ohledně poměru speciality obou řešených právních předpisů vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 8 As 69/2017-62, jsou proto správné, přičemž žalobkyně neuvádí žádnou věrohodnou ústavněprávní argumentaci, která by tyto závěry zpochybnila.

25. Žalobkyně dále namítala zmatečnost vydaného dodatečného povolení, jelikož nemělo být zřejmé, z jaké revize dokumentace stavební úřad vycházel, a dodatečně povolená stavba zároveň není tou stavbou, o jejíž povolení bylo požádáno.
26. Z rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 4. 1. 2023, sp. zn. OVY/15305/2013/Ve, který vydal prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, je na str. 7 a 8 patrné, že projektová dokumentace z července 2017 vypracovaná Ingr. Karlem Fouskem, autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby č. ČKAIT 0009817, obsahovala vady – mimo jiné nejednoznačně popisovala dodatečně povolenou stavbu jako „*novostavb[u]*“ i „*změnu dokončené stavby*“ – a řízení bylo zastaveno. Toto rozhodnutí o zastavení řízení bylo následně žalovaným jakožto odvolacím orgánem zrušeno a stavebníci dne 9. 5. 2018 doplnili podklady a odstranili vady v projektové dokumentaci. Následně je z prvostupňového rozhodnutí na str. 67 zřejmé, že s předmětnou stavbou bylo ze strany stavebního úřadu v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 31/2007-171, pracováno jako s novostavbou, protože z původní stavby byly využity toliko fragmenty. Jak dále vyplývá z napadeného i prvostupňového rozhodnutí, žalovaný i stavební úřad se touto námitkou již zabývali, přičemž uvedli, že jednotlivým dotčeným orgánům i stavebnímu úřadu bylo zřejmé, o jakou stavbu se materiálně jedná. Na str. 4 napadeného rozhodnutí rovněž uvádí žalovaný, že stavba je téměř realizována, tj. byl si vědom současného stavu finalizace dodatečně povolené stavby. Žalobkyně přitom neuvádí žádnou ucelenou argumentaci, ze které by bylo patrné, že dodatečně povolená stavba neodpovídá předložené dokumentaci dle posledních revizí a že se stavební úřad či žalovaný zmýlili v předložené dokumentaci či byli uvedeni v omyl.
27. Žalobkyně na tuto argumentaci žalovaného reaguje tím, že v průběhu řízení došlo nepřípustnému rozšíření žádosti, že se staba nachází rovněž na pozemku parc. č. XB. Ze správního spisu ovšem vyplývá, že avizovaný přesah střechy nad pozemek parc. č. XB byl předmětem námitek žalobkyně ze dne 25. 9. 2014, načež bylo nedostatečné majetkoprávní vyřešení přesahu střechy nad uvedený pozemek předmětem výzvy k doplnění podkladů ze dne 10. 12. 2014 i navazující e-mailové komunikace jednoho ze stavebníků se stavebním úřadem ze dne 29. 12. 2014.
28. Interpretace žalobkyně, že došlo k rozšíření žádosti, proto neodpovídá správnímu spisu, dle kterého byl přesah řešen, jakmile byl zjištěn. Jelikož se jedná o řízení o dodatečném povolení dosud nepovolené stavby v jistém stádiu rozpracovanosti, je proto pochopitelné, že tato vada nemusela být konečně vyřešena bezprostředně po podání původní žádosti, zvláště když dle správního spisu docházelo ve věci opakovaně k přerušování řízení z důvodu vad dokumentace předložené stavebníky. Žalobkyně přitom neuvádí koherentní argumentaci, ze které by bylo možné seznat, že např. některý z dotčených orgánů vydal závazné

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

stanovisko v omylu, že předložený projekt byl jiný, naopak pouze na základě slovíčkaření dovozuje, že dodatečně povolená stavba neodpovídá původní žádosti, přestože dotčené orgány a úřady tvrdí opak. Tato žalobní námitka tudíž není důvodná.

29. K námitce žalobkyně ohledně nejednoznačnosti, ze které verze dokumentace stavební úřad vycházel, lze uvést, že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí je uvedena podmínka č. 1, že projekt musí být dokončen způsobem a v rozsahu uvedeném v revizní projektové dokumentaci ve znění revizí R 2/2021, R 3/2022 a R 4/2022. Následně prvostupňové rozhodnutí na vícero místech přímo odkazuje na konkrétní změny vyplývající z jednotlivých revizí a na str. 66 a 67 komplexně shrnuje, z jaké dokumentace, posudků a dalších materiálů stavební i stavební úřad vycházeli. Ze správního spisu je rovněž zřejmé, že jednotlivé revize spočívaly ve vyznačení dílčích úprav a přidání komentářů do dokumentace, které byly dle postupných revizí barevně odlišeny (konkrétně modrou, červenou a zelenou barvou), přičemž s každou novou revizí pro přehlednost nedocházelo k zařazení předcházejících revizních změn do textu dokumentace, jelikož by se tak předcházející revize v dokumentaci ztratily.
30. Na první pohled sice uvedení většího množství revizí projektové dokumentace ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí sice může působit poněkud komplikovaně a patrně bylo možné uvedenou pasáž formulovat přístupněji, ovšem při zohlednění výše uvedeného je zcela zřejmé, že stavební úřad i žalovaný vycházeli z dokumentace ve znění postupných aktualizací dokumentů, které byly zakončeny poslední aktualizací provedenou revizí R 4/2022. Ze strany žalobkyně se tudíž jedná o vytrhávání věcí z kontextu, na základě čehož se žalobkyně snaží navodit dojem, že žalovaný či stavební úřad nevěděli, o čem rozhodují, byť oba úřady setrvale tvrdí opak.
31. Žalobkyně dále uvádí, že dodatečně povolená stavba přesahuje maximální povolenou míru zastavěnosti pozemku ve výši 30 %, jelikož celková zastavěnost pozemku činí 53,41 % plochy pozemku, a že nadto do míry zastavěnosti nebylo započteno zděné oplocení.
32. Stavební úřad již v prvostupňovém rozhodnutí uvedl na str. 64, že v dané lokalitě je běžné překračování standardní míry zastavěnosti pozemku i výrazně nad 50 %. Dále se mírou zastavěnosti zabíral k totožně formulované námitce žalobkyně na str. 109 a 110 prvostupňového rozhodnutí. Stavebníkům byla samostatným rozhodnutím povolena výjimka z maximální míry zastavěnosti ve výši 53 % předmětného pozemku – dle správního spisu se jedná o rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. VYST/3768/2010/Vl. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl konkrétní výňatky z dřívějšího odvolacího rozhodnutí žalovaného ze 4. 11. 2020, kde již byla řešena míra zastavěnosti a bylo aprobováno předmětné zaokrouhlení z 53,41 % na 53 % dle standardních pravidel zaokrouhlování na celá čísla.
33. Uvedená míra zastavěnosti se přitom jeví být realistickou, protože z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že na místě bylo provedeno dne 30. 11. 2021 místní šetření, které neodhalilo žádné další doplňkové stavby, a z doprovázející fotodokumentace dále vyplynulo, že se na místě nachází oplocení. Byť prvostupňové rozhodnutí mírně zavádějícím způsobem hovoří o tom, že se na místě nenachází stavby oplocení, na to navázal žalovaný, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že oplocení nelze považovat za zastavěnou plochu ve smyslu § 2 odst. 7 stavebního zákona. Žalobkyně sice dovozuje, že na základě čl. 3 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

písm. g) vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy je nutné započítat oplocení do podílu zastavěné plochy, jedná se však o výsledek její mylné interpretace uvedené vyhlášky. Žalobkyní citované ustanovení zahrnuje do zastavěné plochy pozemku rodinného domu stavbu rodinného domu a stavby příslušenství, za které považuje dle normativního odkazu na tehdy účinný občanský zákoník *věci, které náležejí vlastníku věci hlavní a jsou jím určeny k tomu, aby byly s hlavní věcí trvale užívány*. Oplocení nelze přitom považovat za věc, která je užívána společně s věcí – jedná se o statickou stavbu plnící roli rozhrady mezi jednotlivými pozemky, a oplocení samo o sobě nepřináší žádnou širší možnost užívání nemovitosti. Uvedené ustanovení vyhlášky tudíž do uvedené plochy započítává pouze prostory, které lze aktivně užívat společně s rodinným domem. Interpretace žalobkyně, která je postavena čistě na skutečnosti, že oplocení téměř vždy přesahuje okolní části pozemku o více než 0,3 m, by vedla k tomu, že by dle vyhlášky měla velikost oplocení určovat velikost rodinného domu – domy bez oplocení pozemku by mohly být větší než domy s oplocením (popř. s masivnějším oplocením). Taková interpretace však pomíjí jakékoliv racionální plánování výstavby.

34. Z rozhodnutí o povolení výjimky, prvostupňového i napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že rozhodnutí o výjimce se vydalo ve vztahu k předmětnému pozemku. Citované rozhodnutí o povolení výjimky sice na určitých místech hovoří také o schválení konkrétní přístavby rodinného domu č. p. 202, to ovšem souvisí s tím, že se jednalo o společné rozhodnutí v územním řízení a o povolení výjimky. Žalobkyně totiž pomíjí, že se v pasáži věnované povolení výjimky také zmiňuje „[...] *zvětšení povolené zastavěné plochy pozemku rodinného domu nadzemními stavbami* [...]“ Žalobkyně v této souvislosti tudíž účelově vytrhla z kontextu jednu pasáž rozhodnutí o výjimce a nezohledňuje, že kontext povolení výjimky byl odlišný. Na okraj soud uvádí, že z pohledu uvedeného rozhodnutí o výjimce nedošlo k jinému než sémantickému rozdílu u stavby – fakticky se jedná o novostavbu, ta je ale umístěna v totožném místě a v obdobném půdorysu jí předcházející zástavby. Obdobně ostatně argumentuje stavební úřad na str. 116 prvostupňového rozhodnutí.
35. Žalobkyně touto žalobní námitkou nereflektuje argumentaci stavebního úřadu ani žalovaného, a obdobně jako ve výše uvedených případech se snaží formalisticky dovodit, že povolená výjimka je u dodatečně povolené stavby neaplikovatelná, resp. se snaží formalisticky dovodit, že zastavěná plocha pozemku převyšuje avizovaných 53,41 % z důvodu nezapočítání plochy oplocení. Žalobkyně taktéž nepprezentuje žádnou ucelenou argumentaci, jakým způsobem je případným přesáhnutím dovolené míry zastavěnosti o 0,41 % mohlo dojít k zásahu do jejích veřejných subjektivních práv, lze proto taktéž uzavřít, že se touto námitkou žalobkyně snaží chránit veřejný zájem, což jí ovšem nepřísluší. Námitka tudíž není důvodná.
36. Žalobkyně dále uvádí, že stavba nesplňuje požadavky na parkovací stání, jelikož třetí parkovací místo je umístěno na nezpevněné části pozemku stavebníků, resp. na zahradě, přičemž v souladu s čl. 50 odst. 5 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy smí být parkovací místo zajištěné na příjezdu do garáže, nikoli za garáží samotnou.
37. Interpretace žalobkyně je opět formalistická, ale i spekulativní, a přehlíží, že cílem uvedeného ustanovení vyhlášky bylo zajistit, aby u rodinných domů byla zajištěna parkovací místa na pozemku stavebníka. Z čistě gramatického znění ustavení by vskutku bylo možné nabýt dojmu, že takové parkovací místo může být situováno pouze na příjezdu do garáže, což je ovšem textualistický závěr nezohledňující žádná jiná interpretační hlediska. Shodná námitka

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

již byla rozebrána v napadeném (str. 38) i prvostupňovém rozhodnutí (str. 111), přičemž žalobkyně tuto argumentaci nereflektuje. Lze přisvědčit žalovanému i stavebnímu úřadu, že není-li stanoven požadavek, aby parkovací místo bylo zajištěno pouze na zpevněné části pozemku, pak nedává smysl, proč by nemohlo být parkovací místo realizováno i na jiném místě pozemku, tudíž i za garáží, resp. proč by tvůrce vyhlášky měl něco takového chtít zakázat. Závěry žalobkyně, že uvedené parkovací místo nebude využíváno, jsou přitom nepodloženými spekulacemi. Tato námitka tudíž není důvodná.

38. Žalobkyně dále namítá, že dodatečně povolená stavba nesplňuje požadavky na bezpečnou likvidaci dešťových vod, čímž dochází k podmáčení pozemků žalobkyně.
39. Otázkou nakládání s dešťovou vodou se zabýval stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí na str. 92 a 93, žalovaný pak v napadeném rozhodnutí na str. 36 a 37. Předložená dokumentace ve znění revize R 4/2022 dále kalkuluje s tím, že u dodatečně povolené stavby bude zřízena akumulční jímka o objemu 6 m³, která bude zachytávat dešťovou vodu ze střechy dodatečně povolené stavby, a tato voda bude následně využívána jako užitková voda pro účely zálivky a splachování na toaletách.
40. Prvně není zřejmé, na jakém základě žalobkyně dospěla k závěru, že stavebníci nedodrží výše naznačený postup, když je v prvostupňovém rozhodnutí zřetelně uvedeno jako podmínka č. 1, že stavba musí být dokončena dle dokumentace ve znění poslední revize R 4/2022.
41. Žalobkyně dále bez bližšího zdůvodnění, a tudíž neuchopitelně dovozuje, že je kapacita akumulční jímky nedostatečná. Přitom dezinterpretuje technickou zprávu D.1.4 – Zdravotně technická dokumentace zpracovanou Ing. K. D. v 1/2022. Posudek kalkuluje sice skutečně s návrhovou srážkou 4,9 m³, ovšem při započtení ostatních rozhodných parametrů (tj. plochy střechy a koeficientu propustnosti) by uvedené znamenalo, že by se jednalo o srážky o objemu cca 28 mm. Tentýž posudek ovšem vycházel z průměrných ročních srážek v Praze o objemu 580 mm, což by mělo představovat objem cca 103 m³, z čehož vyplývá, že dle citovaného posudku se v průměru naplní akumulční jímka každý den o 0,3 m³ a celkově se tudíž naplní za cca 21 dní (vyjímaje případy katastrofického deště). Žalobkyní naznačená obava, že by se akumulční jímka naplnila během krátké doby, např. během dovolené obyvatel domu, proto vyplývá z vytržení dílčího obsahu předmětného posudku z kontextu. Pro případ naplnění disponuje akumulční jímka přepadem, který by ale za standardního stavu neměl být pravidelně využíván, a žalobkyně nadto nedokládá žádný odborný posudek dokládající, že takto řešený přepad bude mít za následek vyšší míru podmáčení jejích pozemků.
42. Námitkou zamokání nemovitostí žalobkyně se také zaobíral stavební úřad na str. 87 a 88 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný na str. 37 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně tvrdí, že dochází k nadměrnému zamokání jejích nemovitostí (konkrétně garáže na pozemku parc. č. XC), k čemuž je ve správním spisu dostupná fotodokumentace nemovitostí ukazující zjevně navlhle části zdi. Závěr, že skutečně dochází v místě k vlhnutí obvodového zdiva ostatně přijal dle prvostupňového rozhodnutí i stavební úřad. K tomu je ovšem nutné dodat, že stavební úřad na str. 88 prvostupňového rozhodnutí explicitně uvádí, že žalobkyní vlastněná stavba garáže a pergoly hraničící s pozemkem parc. č. XA, na němž je situována

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

dodatečně povolená stavba, nemá na základě dokumentace k dodatečnému povolení citované garáže a pergoly ze dne 24. 8. 2018 provedenou hydroizolaci.

43. Žalobkyně přitom, jak ostatně podotkli stavební úřad i žalovaný, nedoložila žádný odborný posudek, ze kterého by vyplynulo, že k uvedenému zamokání dochází v přímé příčinné souvislosti s dodatečně povolenou stavbou, resp. ani nenavrhuje provedení takových důkazů – závěry žalobkyně jsou proto pouze spekulacemi. Důkazní břemeno u prokázání případného zhoršení stavu a jeho vlivu ovšem nese žalobkyně. Žalobní námitka je tudíž nepodložená, proto i nedůvodná.
44. Žalobkyně konečně namítá, že dodatečně povolená stavba nesplňuje minimální odstupové vzdálenosti od vedlejších pozemků dle čl. 8 odst. 4 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, čímž jednak dochází k omezení pohody bydlení na pozemcích žalobkyně, dále také k nebezpečí spadu sněhu či dešťové vody na přímo navazující pozemky a nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně.
45. Stavební úřad se obdobně formulovanými námitkami zabýval na str. 90 až 98 prvostupňového rozhodnutí, žalovaný pak na str. 28 a 29, dále pak na str. 33 až 36 napadeného rozhodnutí. Z uvedených rozhodnutí vyplývá, že v ulici XXX je běžné umísťování staveb až na samou hranici pozemku tak, aby na sebe štitové zdi jednotlivých staveb plynule navazovaly, jak ostatně navazovala rovněž historická stavba umístěná na předmětném pozemku parc. č. XA. V případě žalobkyně tomu přitom není jinak – stavba garáže s pergolou ve vlastnictví žalobkyně na pozemcích parc. č. XC a XD je umístěna právě až na samé hranici se sousedním pozemkem parc. č. XA.
46. Z uvedených rozhodnutí rovněž vyplývá, že žalobkyně námitkou o výskytu staveb v ulici, které alespoň na jedné straně nedosahují až k samé hranici pozemku, nezohledňuje celkový charakter zástavby, a uvádí pouze ty stavby, které minimálně zčásti hovoří ve prospěch argumentace žalobkyně. Z rozhodnutí obou stupňů se přitom podává, že z charakteru zástavby v dané lokalitě vyplývá, že netvořila-li by dodatečně povolená stavba souvislou zástavbu v dané lokalitě, jednalo by se z urbanisticko-architektonického hlediska o proluku. Lze shrnout, že ustanovení vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy o odstupových vzdálenostech nebyla porušena.
47. Nepřiměřené narušení pohody bydlení dovozuje žalobkyně z tvrzeného zastínění, zhoršení oslunění domu žalobkyně, hluku plynoucímu z navazující dopravy, a pocitu „stísněnosti“ na sousedících pozemcích žalobkyně.
48. V první řadě není vůbec zřejmé, jak by mohla případná individuální automobilová doprava spojená s dodatečně povolenou stavbou výrazně změnit stávající dopravní situaci v ulici XXX, když se u dodatečně povolené stavby nachází 2 krytá a 1 nekryté parkovací místo. Námitka proto není důvodná.
49. K námitce zastínění a nedostatečného proslunění lze uvést, že v dokumentaci je dostupná studie osvětlení z dubna 2021 vypracovaná P. K.. Tato studie výslovně uvádí, že dům žalobkyně není zastíňován dodatečně povolenou stavbou, a že dopady na zastínění (byť přípustné) se týkají toliko domů na protilehlé straně ulice XXX. Žalobkyně přitom nijak nezpochybňuje závěry citované studie oslunění, pouze uvádí, že se měli stavební úřad a žalovaný zabývat nejen otázkou splnění normativních limitů nýbrž posoudit materiálně hledisko pohody bydlení. V případě žalobkyně jsou ovšem limity pro oslunění nerozhodné,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

když dodatečně povolená stavba její rodinný dům nijak nezastiňuje. Žalobkyně přitom není aktivně legitimována podávat žalobní námítky ve prospěch vlastníků protilehlých domů, které do jisté míry dodatečně povolenou stavbou zastíněné jsou. Námitka proto není důvodná.

50. Žalovaný i stavební úřad se zabývali námitkou žalobkyně ohledně rozporu dodatečně povolené stavby s pohodou bydlení. V tom lze odkázat na žalovaným citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu (konkrétně rozsudky ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 As 166/2018-67, ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113 a ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005), ze které vyplývá, že pohodu bydlení nelze absolutizovat, či jakkoli zaměňovat s požadavkem na neměnnost místních poměrů, v případě stavebního úřadu pak se jednalo o odkaz na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se nutného omezení soukromí u staveb v intravilánu obce (konkrétně rozsudky ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 As 134/2015-48, a ze dne 23. 1. 2019, č. j. 6 As 174/2018-32). Není proto pravda, že by uvedená námitka žalobkyně byla ze strany uvedených orgánů oslyšena.
51. Žalobkyně presumuje, že pocit „stísněnosti“ vyvolaný dodatečně povolenou stavbou především na sousedících pozemcích žalobkyně způsobuje narušení pohody bydlení pro žalobkyni. Tato úvaha žalobkyně je ovšem neuchopitelná a paušalizující, protože neplatí, že jakékoliv zhoršení komfortu bydlení představuje automaticky narušení pohody bydlení. Jak vyplývá z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, určitá zátěž či snížení komfortu plyne z jakékoliv sousední zástavby. Je-li uvedená zástavba proto svým charakterem a dimenzemi odpovídající charakteru zástavby v daném území, nemohou její vlivy bez dalšího způsobit nepřipustný zásah do pohody bydlení – opačná interpretace by znamenala naopak nepřiměřený zásah do vlastnického práva vlastníků příslušných pozemků ve prospěch těch vlastníků, kteří svůj pozemek zastavěli dříve než jejich sousedé.
52. Byť žalobkyně považuje dodatečně povolenou stavbu za vymykající se charakteru související zástavby, ve skutečnosti opak je pravdou. Dodatečně povolená stavba je stavbou určenou pro individuální bydlení – nehrozí proto zátěž odlišného typu (např. dopravní, emisní atp.) než u jiných staveb v dané lokalitě. Ani svými prostorovými dimenzemi se nevymyká okolní zástavbě – ve srovnání se sousedící stavbou garáže a pergoly ve vlastnictví žalobkyně sice existuje ne zcela malý velikostní rozdíl, oproti druhé sousední stavbě vlastněné osobami zúčastněnými na řízení III. a IV. je ovšem dodatečně povolená stavba pouze mírně vyšší. Nelze proto dovodit, že by dodatečně povolená stavba byla v kontextu okolní zástavby naddimenzovaná, nebo že by způsobovala žalobkyni nepřiměřené snížení pohody bydlení. Námitka proto není důvodná.
53. Žalobkyně konečně namítla, že není dostatečně řešen případný spad sněhu či omítky na pozemky žalobkyně.
54. Stavební úřad se uvedenou námitkou zaobíral na str. 103 až 105 prvostupňového rozhodnutí, žalovaný pak na str. 23 až 26 napadeného rozhodnutí. Z těchto vyplývá, že na sedlové střeše budou umístěny protisněhové háky, které by měly zamezit nadměrný spad sněhu ze střechy. V této souvislosti je také nutné uvést, že sedlová střecha dodatečně povolené stavby se svažuje z jedné strany směrem do ulice XXX a ze druhé strany směrem na pozemek stavebníků – jelikož se dle citovaných rozhodnutí nachází Praha v nejmírnější (I.) sněhové oblasti z možných VIII, lze proto předpokládat, že k případnému opadu sněhu by mělo docházet

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

především v těchto směrech. Byť nelze vyloučit, že určitý spad sněhu (či omítky) se uskuteční také „bokem“ na pozemky žalobkyně, toto v kontextu mírné sněhové oblasti nelze považovat ze jakkoliv nepřiměřenou nepřímou imisi, jak ostatně uvedli stavební úřad i žalovaný, a na tuto námitku je rovněž aplikovatelná shora uvedená úvaha, že určitá zátěž vyplývá z jakékoliv sousední zástavby, a proto je zakázána pouze zátěž nepřiměřená. Tato námitka proto není důvodná.

55. Námitkou, že u dodatečně povolené stav by není zajištěno, jak by měla probíhat její údržba ze strany sousedící s pozemky žalobkyně, se žalovaný i stavební úřad zabývali na str. 105 až 107 rozhodnutí stavebního úřadu a na str. 32 a 33 napadeného rozhodnutí, přičemž shodně uzavřeli, že požadavek na odstup dle čl. 8 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy se neaplikuje v případě staveb, které mezi sebou netvoří žádný odstup. Takovému hodnocení soud nemá co vytknout, neboť vyplývá z logiky věci. V tomto směru pak nelze než shledat nepřipadnou argumentaci žalobkyně rozdílnou rozhodovací praxí žalovaného. Za těchto okolností budou na údržbu staveb dopadat předpisy soukromého práva.
56. Lze proto uzavřít, že v tomto řízení soud nedospěl k závěru, že by dodatečně povolená stavba byla povolena v rozporu s § 129 odst. 3 stavebního zákona.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

57. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
58. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
59. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.